

Arrest

nr. 179 774 van 19 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché E. GOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u geboren bent in de wijk Al-Saydiya. Na een jaar bent u verhuisd naar de wijk AlSaha in Al-Dora, waar u tot 2006 verbleef. In 2006 vluchtte u omwille het sektarisch geweld naar Syrië. In 2008 keerde u terug naar Bagdad, waar u tot uw ontvoering op 2 januari 2014 verbleef in de wijk Al-Mehdi Al-Ora in Al-Dora. Na uw vrijlating verbleef u tot uw vertrek uit het land bij uw tante in de Haifa-Straat. U heeft eerst aan het instituut voor toerisme en hotelhandel gestudeerd en nadien aan de Al-Mustansiriyah universiteit, waar u in 2013 afstudeerde aan de faculteit bedrijfsbeheer en economie. Van 2013 tot uw ontvoering in 2014 werkte u als manager en zaalverantwoordelijke in het restaurant 'Any Time' in de wijk Al-Saydiya.

Omdat uw stam 'Al-Qubaisi' bekendstaat als een puur soennitische stam, afkomstig uit de provincie Al-Anbar, werd u regelmatig lastiggevallen, zo had u o.a. problemen aan de checkpoints en werd u ook nog eens bedreigd door een leider van de militie 'Asaib Ahl al-Haqq'. Toen u op 2 januari 2014 om 11 uur 's nachts van uw werk naar huis terugkeerde stopte er ineens een auto voor u en stapten twee mannen uit. Eén van de mannen greep u vast, hield zijn pistool tegen u en duwde u de achterdeur van de auto binnen. Hierna werd u geblinddoekt en naar een onbekende plaats gebracht, waar u gedurende enkele dagen in een grote kamer opgesloten werd. Tijdens uw vasthouding werd u meermaals geslagen en beledigd omdat u een soenniet bent. Vanaf de tweede dag van uw ontvoering hadden uw ontvoerders contact opgenomen met uw vader om losgeld te eisen. De ontvoerders vroegen aanvankelijk 15.000 dollar losgeld, maar omdat uw vader, nadat hij zijn auto verkocht had en geld geleend had van uw oom, enkel 10.000 dollar kon betalen, waren ze hiermee ook akkoord gegaan. Nadat uw vader dit geld had achtergelaten op de afgesproken plaats, werd u op 8 januari 2014 om acht uur 's avonds vrijgelaten in de Al-Sohour wijk. Van daar keerde u terug naar huis, waar uw familie u opwachtte. Thuis aangekomen bent u onmiddellijk naar het huis van uw tante gegaan en had u zelfs niet de tijd om uw eigen huis binnen te gaan. U bent bij uw tante in de Haifa-straat ondergedoken tot de dag van uw vertrek uit Irak op 20 april 2014. In die periode zouden uw ontvoerders nog twee keer binnengevallen zijn bij uw ouders en daar verschillende zaken kapot hebben gemaakt. Op 20 april 2014 heeft u uiteindelijk Irak verlaten en bent u met de bus van Bagdad tot Istanbul-Turkije gereisd. Op 24 april 2014 heeft u in Turkije een asielaanvraag ingediend bij UNHCR. U heeft uw asielprocedure bij UNHCR niet afgewacht en op 11 augustus 2015 heeft u Turkije verlaten. U reisde verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 24 augustus 2015 en op 26 augustus 2015 diende u hier een asielaanvraag in. Ook na uw vertrek uit Irak zouden ze nog om de twee à drie maanden het huis van uw ouders hebben binnengevallen op zoek naar u, de laatste inval zou plaatsgevonden hebben op 12 maart 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, uw studiebadge, een kopie van uw rantsoenkaart, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder, uw diploma, een studiecertificaat, een kopie van een aangifte bij de politie, een brief van uw asielaanvraag bij UNHCR in Turkije, een kopie van uw DHL-enveloppe, een kopie van een klacht bij de politie, de enveloppe van uw postverzending uit Turkije, een foto van op uw werk en drie YouTube-links.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt er zich een probleem in de logica van wat u vertelt. U beweert immers dat uw problemen enkel en alleen voortkomen uit het feit dat uw stamnaam 'Al Qubaisi' is, een puur soennitische stam die volgens u om sektarische redenen gevisieerd wordt (CGVS, pg. 3 en 13). In dat opzicht is het echter hoogst merkwaardig dat enkel u hierdoor ernstige problemen gekend zou hebben en dat de rest van uw familie, die nochtans dezelfde stamnaam hebben, nog steeds zonder al te grote problemen in Bagdad kunnen verblijven (CGVS, pg. 5). Dit is eens te opmerkelijker daar de rest van uw familie nog steeds in Bagdad verblijft en u aanhaalt dat bij de invallen van de milities bij u thuis, die zich sinds januari 2014 elke 2 à 3 maanden zouden voordoen, de militeleden enkel naar u vroegen en uw familie voor de rest eigenlijk gerust liet (CGVS, pg. 19). Aangezien u de enige van uw familie bent die ernstige problemen meegemaakt zou hebben en die uit Irak is gevlucht, is het zeer onwaarschijnlijk dat u gevisieerd werd omwille van uw stamnaam. Het onwaarschijnlijke karakter van de problemen die u kende omwille van uw stamnaam, nochtans het uitgangspunt van uw asielrelaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts lijkt uw vertrek uit Irak ook allesbehalve dringend te zijn geweest. Hoewel u verklaarde dat u reeds op 8 januari 2014 vrijgelaten werd, heeft u pas op 20 april 2014 het land verlaten. U verklaarde in die periode ondergedoken te zijn geweest bij uw tante in de Haifa-straat te Bagdad. Het is echter volstrekt onduidelijk waarom u nog bijna vier maanden gewacht heeft vooraleer het land te verlaten. Daarenboven zou er in die vier maanden nog twee keer bij u thuis zijn binnengevallen, op zoek naar u, waarvan de eerste inval reeds dateerde van een week na uw vrijlating (CGVS, pg. 19). Dat u nog meer dan vier maanden in Bagdad zou blijven, terwijl u zelf verklaarde dat de milities overal zijn (CGVS, pg. 10 en 20) en u op dat moment wist dat ze naar u aan het zoeken waren, is compleet onbegrijpelijk. Van iemand die daadwerkelijk ernstige problemen gekend heeft en een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst koestert, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer moeite doet om het land direct te verlaten. Dat u nagelaten heeft dit te doen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hiernaast rijzen er ook twijfels bij de invallen van militeleden, bij uw ouders in Bagdad, die nog steeds op regelmatige wijze zouden gebeuren. Zo is het opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van

het CGVS (dd. 22 februari 2016 en opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) met geen woord rept over deze invallen bij uw ouders (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), nochtans zouden uw belagers volgens uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS op dat moment reeds meermaals bij uw ouders langsgekomen zijn. Hiermee geconfronteerd beweert u bij het invullen van de Vragenlijst niet de kans gekregen te hebben dit te vertellen (CGVS, pg. 20). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Uit de Vragenlijst van het CGVS blijkt immers dat u voldoende ruimte gekregen heeft om uw problemen, zij het kort en zonder details, uit de doeken te doen. Zo heeft u zelfs de kans gekregen om aan te halen dat uw ouders niet willen dat u terugkeert, u had op dat moment evenzeer kunnen aanhalen dat de militieleden nog steeds regelmatig binnenvallen bij uw ouders. Dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS een dergelijk essentieel element in uw asielrelaas niet vermeldde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast zouden de militieleden, waarmee uw vader telefonisch contact had voor de overhandiging van uw losgeld, in eerste instantie het volgende tegen uw vader gezegd hebben: "nu zullen wij hem vrijlaten, maar geloof mij, als wij hem een keer tegenkomen, zal jij alleen maar spijt hebben. Zorg dat wij hem niet meer zien" (CGVS, pg. 18). In dat opzicht is het hoogst bevreemdend dat ze bij de invallen bij u thuis naar u komen vragen en wanneer uw ouders zeggen dat u in Turkije bent, ze vragen wanneer u terugkomt (CGVS, pg. 19). Door naar Turkije te reizen had u immers hun oorspronkelijke eis reeds ingewilligd. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat, als de militie u daadwerkelijk zou viseren, het zeer onwaarschijnlijk is dat ze u in eerste instantie vrij zouden laten, maar reeds een week later alweer naar u op zoek zouden zijn. Verder verklaart u ook dat de eerste inval bij uw ouders ongeveer een week na uw vrijlating was, wat in casu ongeveer 15 januari 2014 zou zijn, en dat de laatste inval op 12 maart 2016 was (CGVS, pg. 17-19). Gedurende deze periode van 26 maanden zouden de milities volgens uw verklaringen elke 2 à 3 maanden bij uw ouders binnengevallen zijn, wat betekent dat er in totaal 8 à 13 invallen geweest zouden zijn over een periode van iets meer dan twee jaar. Niet alleen is het opmerkelijk dat de militieleden zo vaak bij uw ouders langs zijn gekomen, terwijl zij via uw ouders wisten dat u reeds in Turkije was en zij ook precies hadden geëist dat u zou weggaan (CGVS, pg. 19), het is ook zeer eigenaardig dat uw ouders, ondanks dit hoog aantal invallen, gedurende deze periode gewoon op hetzelfde adres zijn blijven wonen. Gelet op bovenstaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over de invallen van de milities bij uw ouders in Bagdad.

Tot slot dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u slechts twee documenten voorlegt ter staving van de door u ingeroepen asielmotieven, nl. de aangifte en de klacht bij de politie. Wat betreft deze documenten dient echter opgemerkt te worden dat het in beide gevallen enkel een kopie, én geen origineel stuk, betreft. Dergelijke kopieën zijn echter makkelijk manipuleerbaar en kunnen altijd onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk, aldus dragen de door u voorgelegde aangifte en kopie bij de politie geen enkele bewijswaarde. De twijfels die er bestaan over de authenticiteit van deze documenten worden bovendien versterkt door het feit dat in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). Wat betreft de YouTube-links die u doorstuurde dient bovendien opgemerkt te worden dat twee van de drie filmpjes niet beschikbaar zijn. Het wel werkende filmpje kan de door u aangehaalde problemen echter niet staven, het toont immers enkel de gevolgen van een aanslag die eind 2013 in Bagdad plaatsvond.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit, studies en verblijf in Turkije aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder

geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven

aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van “de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”.

Verzoeker meent dat alle elementen die worden aangehaald om zijn geloofwaardigheid te betwisten logisch kunnen worden verklaard.

Verzoeker wijst erop dat hij een soennitische man is, afkomstig van Bagdad. Hij stelt dat uit de informatie die verweerder hanteert en uit de informatie bij het verzoekschrift blijkt dat de soennitische minderheid in Bagdad wordt gevisieerd en dat de leden ervan een gegronde vrees voor vervolging koesteren. Bijgevolg heeft verzoeker ook zulke vrees.

De bestreden beslissing geeft zelf aan dat soennieten in Bagdad een groter risico lopen om slachtoffer te worden van geweld vanwege sjiitische milities. Verzoeker citeert voorts uit de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier en zoals gehanteerd door verweerder. UNHCR wees in 2012 en 2014 eveneens op het geweld tegen soennieten waar zij de minderheid uitmaken. Ook de UN Security Council gaf op 26 oktober 2015 aan dat er op dagelijkse basis ongeïdentificeerde lijken worden gevonden en dat deze moorden vaak lijken te zijn ingegeven door sektarische of politieke motieven. Het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken maakt van dit alles eveneens melding in het Ambtsbericht van april 2015. Het US Department of State verwijst hiernaar eveneens. Het voorgaande blijkt daarenboven uit een rapport van de Finnish Immigration Service van 29 april 2015. Verzoeker verwijst voorts naar een rapport van Amnesty International van 2014 en informatie van Human Rights Watch. De milities gebruiken hun strijd tegen IS om hun vervolging ten aanzien van de Soennieten nog op te drijven. De overheid en de internationale troepen kijken oogluikend toe. ‘Musings on Iraq’ sprak in mei 2015 over een grote toename van het aantal lichamen dat in Bagdad wordt gedumpt.

“Samengevat komt het er op neer dat het sektarisch geweld tegen soennieten in Bagdad steeds toeneemt. Soennieten zijn het slachtoffer van mishandelingen, uithuiszettingen, ontvoeringen en moorden. De Sjiitische milities hebben hechte banden met de Iraakse overheid en veiligheidsdiensten, en bemannen mee checkpoints. In totaal zijn er zo’n 200 check-points in Bagdad, waar gecontroleerd kan worden tot welke religieuze tak iemand behoort. Soennieten proberen hun religie te verbergen aan deze checkpoints, om niet in de problemen te komen. Een toenemend aantal soennieten wordt geëxecuteerd teruggevonden, waarbij de familie de lichamen niet durft op te halen uit schrik voor de sjiitische milities.

Ondanks hetgeen verwerende partij stelt in de bestreden beslissing, hebben deze intimidaties en moorden door sjiitische milities wel degelijk een impact op het leven van soennieten in Bagdad. Men kan niet simpelweg verwijzen naar het feit dat Bagdad een stad is van 7 miljoen inwoners, en een grote oppervlakte heeft. Van die 7 miljoen inwoners is 70% sjiitisch (zie COI Focus p. 5), die minder getroffen wordt door het geweld van de milities. De 29 % soennieten worden daarentegen specifiek gevisieerd. Bij

elke passage van één van de 200 check-points in de stad lopen ze het risico om het slachtoffer te worden van geweld, indien ze er niet in slagen om hun geloof succesvol te verbergen. Dit heeft wel degelijk een impact.

Op bescherming van de Iraakse autoriteiten moet de soennitische minderheid niet rekenen, zoals onder meer blijkt uit het eerder aangehaalde rapport van de Finnish Immigration Service

(...)

Uit het bovenstaande blijkt niet enkel dat de Iraakse overheid geen bescherming kan bieden aan Soennieten tegen het geweld van de milities, maar dat de milities zelfs sterke banden hebben met de veiligheidsdiensten en het overheidsapparaat. Milities kunnen aanwezig zijn in politiestations en aan checkpoints. Vanwege hun sterke banden met de overheid, kunnen milities straffeloos mensenrechtenschendingen begaan tegen soennieten.

Het gaat zelfs zo ver dat de minister van Binnenlandse zaken (Mohammed Ghabbani) en de minister bevoegd voor mensenrechten (Mohammed Mahdi al-Bayati) prominente leden zijn van de Badr organisatie, hetgeen één van de sterkste sjitische milities in Bagdad is. (stuk 4, p.21-22) Dit illustreert heel duidelijk de wetteloosheid waarmee de milities te werk kunnen gaan.

Verwerende partij heeft op geen enkele manier rekening gehouden met al deze elementen. In haar bestreden beslissing schrijft zij wel dat soennitische burgers een groter risico lopen op meer individuele vormen van geweld die in Bagdad plaatsvinden, maar voerde verder geen enkel onderzoek omtrent dit risico. Nochtans bevat de COI focus waarop zij zich zelf baseert al voldoende aanwijzingen van deze mogelijke vervolging, en behoort het bovendien tot haar taak alle beschikbare informatie hieromtrent te raadplegen.”.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeker verwijst naar hetgeen gesteld wordt in de bestreden beslissing en in de informatie van verweerder. Hij leidt hieruit af dat er kanttekeningen gemaakt moeten worden bij de conclusies van verweerder. Het doel van het aanhoudende geweld is zoveel mogelijk slachtoffers maken en het hoog aantal slachtoffers toont aan dat dit doel bereikt wordt. Een vergelijking ten opzichte van de ‘Breaking the Walls’ campagne volstaat niet. Een verbetering ten opzichte van een (triest) verleden is immers niet afdoende om te oordelen of een regio veilig is. De cijfers in de informatie van verweerder zijn nog steeds – zelfs met mogelijke onder rapportering – erg hoog. Bovendien bevat deze informatie niet de meest recente cijfers. Uit recente cijfers blijkt dat er geen sprake is van een daling van het aantal slachtoffers in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder. Verzoekster verwijst naar cijfers van de website www.iraqbodycount.org. Tevens geeft zij een tabel weer van het maandelijkse aantal burgerdoden in Bagdad van 2008 tot 2016. Ook Iraq Body Count wijst, net als de informatie van verweerder, op het risico van onder-rapportering. Daarnaast is het aantal gewonden van belang. Volgens *Musings on Iraq* zijn dit er in 2015 maar liefst 18 192, naast 17 339 burgerdoden. Verder gaf *Musings on Iraq* begin november 2015 in een bericht aan dat Bagdad opnieuw het hoofddoel van IS is. UNAMI gaf in een bericht van 1 februari 2016 aan dat er sprake is van een sterke stijging van het aantal burgerslachtoffers en Bagdad werd daarbij het zwaarst getroffen. Dat IS nog de capaciteit en de wil heeft om vernietigend toe te slaan in Bagdad, blijkt uit een zware aanslag die plaatsvond op 28 februari 2016.

De objectieve elementen die verweerder aanhaalt in de bestreden beslissing en in het licht waarvan volgens verweerder de cijfers moeten worden beoordeeld kunnen de hoger aangehaalde, dramatische cijfers niet relativeren.

Verzoeker vervolgt:

“Uit de COI Focus blijkt dat de aanvallen hoofdzakelijk op burgers zijn gericht en erop gericht zijn zoveel mogelijk burgerslachtoffers te maken, dat het geweld het hele grondgebied van Bagdad treft en geen enkel stadsdeel, zelfs binnen een enkele week, eraan ontsnapt, dat er ongeveer 1000 slachtoffers per maand vallen.

Verder wordt als “objectief element” aangehaald dat het openbaar leven in Bagdad niet is stilgefallen. De COI Focus stelt echter dat “zelfs tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006 en 2007 (...) het openbare leven niet stil [viel]”. Het feit dat momenteel het openbaar leven nog altijd niet is stilgefallen, kan dus geen argument zijn om te stellen dat Bagdad voor verzoeker veilig is. Immers in de periode 2006-2007 werd Bagdad door verwerende partij wél als onveilig beschouwd en zelfs toen ging het openbare leven door.

Frappant is ook dat de COI Focus stelt dat Bagdad over het algemeen goed scoort binnen Irak, “al valt het op dat het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school hoger ligt dan in andere provincies.”

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing verder aan dat de Iraakse autoriteiten nog de politieke en administratieve controle zouden hebben over Bagdad, als één van de argumenten waarom

er voor verzoekster geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hiervoor werd echter al uitgebreid aangetoond dat de feitelijke controle over Bagdad in handen is van Sjiitische milities waarover de Irakese overheid weinig of geen controle heeft. Verzoeker kan niet rekenen op een effectieve bescherming door deze Sjiitische milities, aangezien deze hem als soenniet net viseren.(stuk 4p. 21)”

Verzoeker citeert in deze uit de informatie van verweerder en het voormelde rapport van de Finse Immigratiedienst.

Hij vervolgt:

“Ook de terugkeer naar Bagdad wordt als verwerende partij gezien als een signaal dat Bagdad voor verzoekster veilig is. De bestreden beslissing stelt: “Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan worden beschouwd dat de situatie in Bagdad niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.”

Het aantal asielzoekers dat via IOM terugkeerde, wordt verduidelijkt in de COI Focus (p. 17):

(...)

Verwerende partij noemt die ‘relatief hoog’, maar lijkt hierbij uit het oog te verliezen dat deze cijfers moeten worden bekeken in het licht van het aantal asielaanvragen van Irakezen in dezelfde periode. In augustus 2015 dienden 2.167 Irakezen een asielaanvraag op het grondgebied in. Dit betrof het hoogste maandelijks aantal ooit van één bepaalde nationaliteit. In juli 2015 ging het om 887 aanvragen en in juni 2015 381.53 186 Irakezen vroegen asiel aan in mei 2015, 69 in april, 96 in maart, 70 in februari en 120 in januari. In totaal dienden dus 3.976 Irakezen een asielaanvraag in op Belgisch grondgebied in de periode van januari tot augustus 2015. Dat er van dit aantal 47 de repatriëring naar Bagdad aanvroegen, is helemaal geen ‘relatief hoog’ aantal.

Hetzelfde geldt voor september 2015. De COI Focus meldt dat 97 personen via IOM een terugkeer naar Bagdad aanvroegen. Echter, in verhouding tot het aantal ingediende asielaanvragen, nl. 2.207, is dit geen cijfer waar eventueel conclusies kunnen uit getrokken worden.

Bovendien wordt niets gezegd over de beweegredenen van deze terugkeerders en wordt evenmin nagegaan of zij zich effectief opnieuw in Bagdad hebben gevestigd en dit op een veilige wijze.”

Verzoeker verwijst naar een rapport van Caritas International. De verbetering van de veiligheidssituatie komt daarin niet voor bij de voornaamste redenen voor vrijwillige terugkeer.

Verder houdt verweerder geen rekening met het feit dat uit de informatie van verweerder blijkt dat er ook mensen zijn die Bagdad ontvluchten. Veel van hen geven aan te willen terugkeren naar Bagdad maar ze doen dit niet. Ook frappant is dat mensen die Bagdad ontvluchten vooral in Suleimaniya en Anbar terecht komen. Anbar is blijkens algemene informatie één van de onveiligste provincies in Irak. Blijkbaar kiezen een behoorlijk aantal mensen van Bagdad het om in deze provincie te gaan wonen ondanks dat de situatie daar wordt omschreven als oorlog. Verzoeker betoogt verder dat uit een artikel van 16 juni 2015 in The National genaamd ‘Flight to safety – sunnis flee Baghdad for sanctuary in Iraqi Kurdistan’ blijkt dat soennieten wel degelijk Bagdad ontvluchten.

Hij is van mening dat het voorgaande harder doorweegt dan het gegeven dat enkele tientallen Irakezen vrijwillig vanuit België zijn teruggekeerd naar Bagdad.

Verzoeker voert aan dat de COI Focus “Irak. Veiligheidssituatie Bagdad” van 31 maart 2016 gedateerd is. Het is algemeen gekend dat de afgelopen maanden, en in het bijzonder de afgelopen weken, bijzonder bloedige aanslagen plaatsvonden. Gezien de zeer volatiele veiligheidssituatie in Irak is het absoluut noodzakelijk met de meest recente informatie rekening te houden. Daarom wenst verzoeker bijkomende informatie neer te leggen. Verzoeker verwijst naar en citeert uit de bijdragen van Musings on Iraq van februari, maart, april, mei en juni 2016. Uit deze informatie blijkt dat er geen daling van het geweld is.

Verzoeker wijst er ten slotte op dat verschillende van de middelen die zij aanhaalde werden overgenomen in het Franstalige arrest nr. 165 616 van 12 april 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Verzoeker concludeert:

“Uit al de hierboven aangehaalde informatie blijkt duidelijk dat de actuele veiligheidssituatie in Bagdad moet worden gekwalificeerd als willekeurig geweld.

Verzoeker zou dan ook een reëel risico zou lopen te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet”.

Ter staving van zijn betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift:

- “1. Bestreden beslissing van Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlo-zen van 27 mei 2016;
2. Psychologisch verslag van Al Qubaisi Ivan, opgesteld op 27 juni 2016 te Broechem;
3. UNHCR, Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internai Flight or Re-location Alternative (IF A/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas, May 2016, <http://www.refworld.org/docid/575537dd4.html>;
4. Finnish Immigration Service, 'Security situation in Bagdad - the Shia militias ', 29 april 2015, beschikbaar op http://www.migri.fi/download/61225_Security_Situa-tion_in_Baghdad_-_The_Shia_Militias_29.4.2015.pdf?69658dcb1606d388;
5. Amnesty International, Absolute Impunity: Militia Rule in Iraq, 14 October 2014, pp. 4-5, <http://www.refworld.org/docid/54491b3b4.html> ;
6. CBC News, Shia s dominate Sunnis in the new Iraq, 3 april 2012, <http://www.cbc.ca/news/world/shias-dominate-sunnis-in-the-new-iraq-1.1269416>.
7. UNHCR, Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence', Roundtable 13 and 14 September 2012, Cape Town, South Africa, 20 december 2012, para. 8, <http://www.refworld.org/docid/50d32e5c2.html>
8. UNHCR, Vanessa Holzer, The 1951 Refugee Convention and the Protection of People Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence, September 2012, <http://www.refworld.org/docid/504741D62.html>
9. UNHCR, Expert Meeting on Complementarities between International Refugee Law, International Criminal Law and International Human Rights Law: Summary Conclusions, july 2011, <http://www.refworld.org/docid/4e1729d52.html>
10. UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 mei 2012,, <http://www.refworld.org/docid/4fc77d522.html>
11. UNHCR, UNHCR Position on Returns to Iraq, 27 oktober 2014, p. 3, <http://www.refworld.org/docid/544e4b3c4.html>
12. UN Security Council, First Report of the Secretary-General Pursuant to Paragraph 7 of Resolution 2233 (2015), 26 October 2015, S/2015/819, para 22, <http://www.refworld.org/docid/563719d14.html>
13. Buitenlandse Zaken Nederland, Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak, april 2015, p. 20, <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2015/04/16/ambtsbericht-veiligheidssituatie-in-irak>;
14. U.S. Department of State, Iraq 2014 Human Rights Report, p. 25-27 beschikbaar op: <http://www.state.gov/documents/organization/236812.pdf>;
15. Human Rights Watch, Iraq: Pro-Government Militias ' Trail of Death, 31 juli 2014, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/news/2014/07/31/iraq-pro-government-militias-trail-death>
16. Human Rights Watch, For Iraq's Sunnis, Sectarian Militias Pose an Extra Threat, 24 oktober 2014, beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2014/10/24/iraqs-sunnis-sectarian-militias-pose-extra-threat>
17. Human Rights Watch, The Gangs of Iraq, 4 november 2014, beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2014/11/04/gangs-iraq>
18. Human Rights Watch, Iraq: Militias Escalate Abuses, Possibly War Crimes, 15 februari 2015, beschikbaar op <https://www.hrw.org/news/2015/02/15/iraq-militias-escalate-abuses-possibly-war-crimes>
19. Musings on Iraq, Continued Heavy Fighting in Iraq 2nd Week of May 2015, 19 mei 2015, beschikbaar op: <http://musingsoniraq.blogspot.be/2015/05/continued-heavy-fighting-in-iraq-2nd.html> ;
20. Iraq Body Count, 'Iraq 2015: a catastrophic normal. An overview of a year 's violence 1 Januari 2016, <https://www.iraqbodycount.org/analysis/numbers/2015/>
21. Musings on Iraq, 'Over 51 000 casualties in Iraq in 2015', <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/02/over-51000-casualties-in-iraq-m-2015.html> ;
22. Musings on Iraq, Violence in Iraq Levels Off 5 November 2015, <http://bit.ly/1ielx5o>
23. UN AMI, 'UN Casualty Figures for the Month of Januari 2016', http://www.uniraq.org/index.php?option=com_k2&view=item&id=5147:un-casualty-figures-for-the-month-of-january-2016&Itemid=633&lang=en;
24. Reuters, 'Twin suicide bombing kills 70 in Baghdad's deadliest attack this year', 29 februari 2016, <http://in.reuters.com/article/mideast-crisis-iraq-idINCKN0W2Q6X>;
25. BCHV, Verslag contactvergadering van 15 september 2015, <http://www.cbar-bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=Gxt2DvolXwO%3d&tabid=219&mid=1440&language=nl-NL>. p.2-4.

26. BCHV, Verslag contactvergadering van 16 juni 2015, <http://www.cbar-bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=pIViub5Ce-w%3d&tabid=219&mid=1440&language=nl-NL>. p.2.
27. BCHV, Verslag contactvergadering van 19 mei 2015, <http://www.cbar-bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=iItvdhIqD1A%3d&tabid=219&mid=1440&language=nl-NL>. p.2.
28. BCHV, Verslag contactvergadering van 21 april 2015, <http://www.cbar-bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=vd5bVi9UVA%3d&tabid=219&mid=1440&language=nl-NL>. p.2.
29. BCHV, Verslag contactvergadering van 10 maart 2015, <http://www.cbar-bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=qpLVwAgH13g%3d&tabid=219&mid=1440&language=nl-NL>. p.2.
30. BCHV, Verslag contactvergadering van 10 februari 2015, <http://www.cbar-bchv.be/LinkClick.aspx?fileticket=MWvmgGCKtFU%3d&tabid=219&mid=1440&language=nl-NL>. p.2;
31. Caritas, "Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile Irakiens et en particulier de Bagdad", mei 2016, p.81, beschikbaar op http://www.caritas-int.be/sites/www.caritas-int.be/files/uploads/parole_a_lexil_-_les_demandeurs_dasile_irakiens_et_en_particulier_de_bagdad.pdf;
32. Topical Note — Iraq: Security and internally displaced people in Anbar province, March 2015, http://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/topical_note_-_iraq_security_and_internally_displaced_people_in_anbar_province_0.pdf;
33. The National, Flight to safety — sunnis flee Baghdad for sanctuary in Iraqi Kurdistan, 16 juni 2015, beschikbaar op <http://www.thenational.ae/world/middle-east/flight-to-safety-sunnis-flee-baghdad-for-sanctuary-in-iraqi-kurdistan#page2>;
34. Musings of Iraq, "Violence In Iraq, February 2016", 7 maart 2016, beschikbaar op <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/03/violence-in-iraq-march-2016.html>;
35. Musings of Iraq, "Violence In Iraq, March 2016", 5 april 2016, beschikbaar op <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/04/violence-in-iraq-march-2016.html> : 36. Musings of Iraq, "Violence In Iraq, April 2016", 9 mei 2016, beschikbaar op <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/05/violence-in-iraq-april-2016.html>;
37. Musings on Iraq, "Security In Iraq, May 1-7, 2016", 16 mei 2016, beschikbaar op <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/05/security-in-iraq-may-1-7-2016.html>;
38. The New Arab, "Dozens killed in IS attack on Iraq's Sadr City, 11 mei 2016, beschikbaar op <http://www.alaraby.co.uk/english/print/eff18e9b-7920-4da1-9f9f-e242fc02290f/73b887eb-dlad-4ad3-9c2e-d38a40d20557>;
39. The New Arab, "More bloodshed as triple suicide bombings rock Baghdad", 11 mei 2016, beschikbaar op <http://www.alaraby.co.uk/english/print/eff18e9b-7920-4da1-9f9f-e242fc02290f/6b8b28e7-7cd2-4a6b-9f2f-6f79cfd79a8>;
40. The New Arab, "Suicide bombers target western Baghdad police station, killing six", 12 mei 2016, beschikbaar op <http://www.alaraby.co.uk/english/print/eff18e9b-7920-4da1-9f9f-e242fc02290f/a8ea7dbd-29ef-4c82-b566-edf96a804d73>;
41. The New Arab, "Deadly wave of attacks hits Iraq capital killing dozens", 17 mei 2016, beschikbaar op <http://www.alaraby.co.uk/english/print/eff18e9b-7920-4da1-9f9f-e242fc02290f/717a91c31-b021-4573-b584-8ab5c1bbcee8>;
42. Musings on Iraq, "Security In Iraq, May 15-21, 2016", 22 mei 2016, beschikbaar op <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/05/security-in-iraq-may-15-21-2016.html>;
43. Musings on Iraq, "Security In Iraq, May June 1-7 2016", <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/06/security-in-iraq-june-1-7-2016.html>;
44. Radio Free Europe/Radio Liberty, Iraq: At least 20 killed in Baghdad car bombings, 9 June 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/576901bd6.html>;
45. Musings on Iraq, "Security In Iraq, May June 8-14 2016" <http://musingsoniraq.blogspot.be/2016/06/security-in-iraq-june-8-14-2016.html>;
46. Aanstelling BJB".

Verweerder legt op 4 november 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en een document "Irak-Vrijwillige terugkeer" van 24 juni 2016.

Verzoeker legt ter terechtzitting van 18 november 2016 een aanvullende nota neer.

Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker een geactualiseerde versie van het bij het verzoekschrift gevoegde psychologisch attest en een verklaring van de Iraakse politie.

Verder verwijst hij vooreerst naar de inhoud van de “COI Focus” van 23 juni 2016 die door verweerder werd neergelegd. Volgens verzoeker blijkt uit deze “COI Focus” een verslechtering van de situatie, die al dramatisch was. De politieke crisis heeft een negatieve invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad en het aantal zware en heel zware aanslagen is toegenomen. De zwakkere positie van de veiligheidsdiensten heeft tot gevolg dat de aard van de aanslagen opnieuw is veranderd. Uit de “COI Focus” blijkt dat het aantal slachtoffers niet is gedaald en dat er een toename is van zware aanslagen.

De statistieken van “Musings on Iraq” tonen verder aan dat de veiligheidssituatie sedertdien nog is verslechterd. Verzoekster verwijst naar en citeert uit de bijdragen van “Musings on Iraq” van juni en juli 2016. Niettegenstaande de verwerende partij van mening is dat de situatie niet fundamenteel gewijzigd is in de COI Focus “IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016, wijst verzoeker naar informatie van Musings on Iraq van oktober waaruit blijkt dat IS haar activiteiten in Bagdad sinds september opdrijft en dat de focus op Bagdad ligt. Hij leidt uit deze informatie af dat het aantal burgerslachtoffers in Bagdad hoog is en stijgt, dat het aantal zware aanslagen toeneemt en dat de politieke situatie erg volatiel is. Daardoor is de veiligheidssituatie nog precarier en onzeker naar de toekomst toe. Verzoeker wijst in zijn aanvullende nota verder op de Franstalige arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016 van de RvV.

Wanneer de cijfers in hun context worden geplaatst, blijkt hieruit volgens verzoeker een reëel risico op ernstige schade. Het geweld doet zich voor op het gehele grondgebied van Bagdad en dat een zeer groot aantal incidenten zich voordoen in het zuiden van de stad in het gebied Al-Dora, vanwaar verzoeker afkomstig is

Verzoeker stelt dat ook de “COI Focus” van 23 juni 2016 aangeeft dat het openbare leven in Bagdad altijd bleef bestaan, zelfs tijdens het zwaarste geweld. Dat het openbare leven niet stilligt, is dus geen nuttig criterium. Verder wijst verzoeker op hetgeen in voormelde “COI Focus” gesteld wordt omtrent het aantal schoolverlaters. Verzoeker stelt dat de RvV deze zienswijze volgde in de voormelde twee arresten.

Dat ontheemden uit andere regio's zich in Bagdad vestigen betekent niet dat het veilig is in Bagdad. Het gaat vaak om wanhopige mensen, zonder financiële middelen en op vlucht voor de oorlog. Dit toont enkel aan dat de toestand in andere regio's van Irak nog dramatischer is dan Bagdad. Verzoeker wijst opnieuw op de bij het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent de soennieten die Bagdad verlaten.

Verzoeker benadrukt dat de “COI Focus” aangeeft dat er weinig terugkeer naar Bagdad is. Van de personen die terugkeren is het profiel en de reden van hun terugkeer niet gekend. Verzoeker verwijst andermaal naar het bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Caritas International omtrent de redenen van terugkeer. Tevens verwijst hij andermaal naar de twee voormelde arresten van de RvV.

Verzoekster merkt nog op dat de gehele burgerbevolking wordt gevisieerd en dat het geweld een blind en algemeen karakter heeft.

Ter staving van voormeld betoog, voegt verzoeker enkele bijdragen van “Musings on Iraq” bij de aanvullende nota.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt er zich een probleem in de logica van wat u vertelt. U beweert immers dat uw problemen enkel en alleen voortkomen uit het feit dat uw stamnaam ‘Al Qubaisi’ is, een puur soennitische stam die volgens u om sektarische redenen gevisieerd wordt (CGVS, pg. 3 en 13). In dat opzicht is het echter hoogst merkwaardig dat enkel u hierdoor ernstige problemen gekend zou hebben en dat de rest van uw familie, die nochtans dezelfde stamnaam hebben, nog steeds zonder al te grote problemen in Bagdad kunnen verblijven (CGVS, pg. 5). Dit is eens te opmerkelijker daar de rest van uw familie nog steeds in Bagdad verblijft en u aanhaalt dat bij de invallen van de milities bij u thuis, die zich sinds januari 2014 elke 2 à 3 maanden zouden voordoen, de militieleden enkel naar u vroegen en uw familie voor de rest eigenlijk gerust liet (CGVS, pg. 19). Aangezien u de enige van uw familie bent die ernstige problemen meegemaakt zou hebben en die uit Irak is gevlucht, is het zeer onwaarschijnlijk dat u gevisieerd werd omwille van uw stamnaam. Het onwaarschijnlijke karakter van de problemen die u kende omwille van uw stamnaam, nochtans het uitgangspunt van uw asielrelaas, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Voorts lijkt uw vertrek uit Irak ook allesbehalve dringend te zijn geweest. Hoewel u verklaarde dat u reeds op 8 januari 2014 vrijgelaten werd, heeft u pas op 20 april 2014 het land verlaten. U verklaarde in die periode ondergedoken te zijn geweest bij uw tante in de Haifa-sstraat te Bagdad. Het is echter volstrekt onduidelijk waarom u nog bijna vier maanden gewacht heeft vooraleer het land te verlaten. Daarenboven zou er in die vier maanden nog twee keer bij u thuis zijn binnengevallen, op zoek naar u, waarvan de eerste inval reeds dateerde van een week na uw vrijlating (CGVS, pg. 19). Dat u nog meer dan vier maanden in Bagdad zou blijven, terwijl u zelf verklaarde dat de milities overal zijn (CGVS, pg. 10 en 20) en u op dat moment wist dat ze naar u aan het zoeken waren, is compleet onbegrijpelijk. Van iemand die daadwerkelijk ernstige problemen gekend heeft en een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst koestert, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer moeite doet om het land direct te verlaten. Dat u nagelaten heeft dit te doen ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Hiernaast rijzen er ook twijfels bij de invallen van militieleden, bij uw ouders in Bagdad, die nog steeds op regelmatige wijze zouden gebeuren. Zo is het opmerkelijk dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (dd. 22 februari 2016 en opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) met geen woord rept over deze invallen bij uw ouders (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), nochtans zouden uw belagers volgens uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS op dat moment reeds meermaals bij uw ouders langsgekomen zijn. Hiermee geconfronteerd beweert u bij het invullen van de Vragenlijst niet de kans gekregen te hebben dit te vertellen (CGVS, pg. 20). Deze uitleg kan echter niet overtuigen. Uit de Vragenlijst van het CGVS blijkt immers dat u voldoende ruimte gekregen heeft om uw problemen, zij het kort en zonder details, uit de doeken te doen. Zo heeft u zelfs de kans gekregen om aan te halen dat uw ouders niet willen dat u terugkeert, u had op dat moment evenzeer kunnen aanhalen dat de militieleden nog steeds regelmatig binnenvallen bij uw ouders. Dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS een dergelijk essentieel element in uw asielrelaas niet vermeldde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast zouden de militieleden, waarmee uw vader telefonisch contact had voor de overhandiging van uw losgeld, in eerste instantie het volgende tegen uw vader gezegd hebben: “nu zullen wij hem vrijlaten, maar geloof mij, als wij hem een keer tegenkomen, zal jij alleen maar spijt hebben. Zorg dat wij hem niet meer zien” (CGVS,

pg. 18). In dat opzicht is het hoogst bevreemdend dat ze bij de invallen bij u thuis naar u komen vragen en wanneer uw ouders zeggen dat u in Turkije bent, ze vragen wanneer u terugkomt (CGVS, pg. 19). Door naar Turkije te reizen had u immers hun oorspronkelijke eis reeds ingewilligd. Hierbij dient ook opgemerkt te worden dat, als de militie u daadwerkelijk zou viseren, het zeer onwaarschijnlijk is dat ze u in eerste instantie vrij zouden laten, maar reeds een week later alweer naar u op zoek zouden zijn. Verder verklaart u ook dat de eerste inval bij uw ouders ongeveer een week na uw vrijlating was, wat in casu ongeveer 15 januari 2014 zou zijn, en dat de laatste inval op 12 maart 2016 was (CGVS, pg. 17-19). Gedurende deze periode van 26 maanden zouden de milities volgens uw verklaringen elke 2 à 3 maanden bij uw ouders binnengevallen zijn, wat betekent dat er in totaal 8 à 13 invallen geweest zouden over een periode van iets meer dan twee jaar. Niet alleen is het opmerkelijk dat de militieleden zo vaak bij uw ouders langs zijn gekomen, terwijl zij via uw ouders wisten dat u reeds in Turkije was en zij ook precies hadden geëist dat u zou weggaan (CGVS, pg. 19),(...). Gelet op bovenstaande bevindingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over de invallen van de milities bij uw ouders in Bagdad.

Tot slot dient ook nog de aandacht gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u slechts twee documenten voorlegt ter staving van de door u ingeroepen asielmotieven, nl. de aangifte en de klacht bij de politie. Wat betreft deze documenten dient echter opgemerkt te worden dat het in beide gevallen enkel een kopie, én geen origineel stuk, betreft. Dergelijke kopieën zijn echter makkelijk manipuleerbaar en kunnen altijd onderhevig zijn aan het nodige knip- en plakwerk, aldus dragen de door u voorgelegde aangifte en kopie bij de politie geen enkele bewijswaarde. De twijfels die er bestaan over de authenticiteit van deze documenten worden bovendien versterkt door het feit dat in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). Wat betreft de YouTube-links die u doorstuurde dient bovendien opgemerkt te worden dat twee van de drie filmpjes niet beschikbaar zijn. Het wel werkende filmpje kan de door u aangehaalde problemen echter niet staven, het toont immers enkel de gevolgen van een aanslag die eind 2013 in Bagdad plaatsvond.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen enkel uw identiteit, nationaliteit, studies en verblijf in Turkije aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven onverminderd gehandhaafd. Hieruit blijkt afdoende dat het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel verzoekers geloofwaardigheid inzake zijn eigen problemen als de invallen bij zijn familie heeft onderzocht. De herhaaldelijke invallen bij zijn familie waarbij hij intens gezocht wordt door de milities maken wel degelijk de kern uit van verzoekers asielrelaas en zijn in weerwil tot wat verzoeker tracht te laten uitschijnen niet te herleiden tot details of randinformatie.

Verzoeker verwijst naar algemene informatie van UNHCR, de Finnish Immigration Service en Amnesty International waaruit blijkt dat soennieten regelmatig moeilijkheden kennen omwille van hun typisch soennitische naam en dat soennitische Arabieren wanneer zij afkomstig zijn uit gebieden die onder controle staan van IS zoals Al Anbar geregeld worden gevisieerd door zowel de overheid als de sjjiitische milities omdat zij zogenaamd banden zouden hebben met IS.

Het louter verwijzen naar algemene informatie volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ook het louter verwijzen naar algemene informatie van UNHCR teneinde aannemelijk te maken dat hij als enige jonge man in de familie problemen kende, kan niet volstaan. Uit de door verzoeker aangebrachte informatie blijkt dat vooral mannen worden gevisieerd, doch hieruit blijkt geenszins dat zijn vader omdat deze oud en ziek zou zijn gerust zou worden gelaten. Daarenboven stelt de Raad vast dat uit de informatie die verzoeker bijbrengt ter staving van de moeilijkheden die soennieten kennen omwille van hun naam blijkt dat vooral mannen, maar ook vrouwen en kinderen problemen kennen. In het licht van het gegeven dat verzoekers hele familie dezelfde stamnaam heeft en dat volgens verzoekers eigen

verklaringen de militieleden herhaaldelijk de woning zijn binnengevallen bij zijn familie, acht de Raad het evenmin aannemelijk dat zijn familie geen problemen kende.

De gedane vaststelling dat verzoeker na zijn vrijlating nog vier maanden in Bagdad heeft verbleven, wordt door verzoeker verklaard door te wijzen op het feit dat zijn familie al het geld nodig had om het gevraagde losgeld te betalen waardoor het logisch is dat hij enige tijd nodig had om voldoende geld te verzamelen voor zijn vlucht. Dit argument kan gelet op verzoekers eigen verklaringen niet ter verschoning dienen. De Raad stelt immers vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 14, Verklaring DVZ, vraag 30) geen enkele melding maakt van gelden die hij nodig zou hebben gehad om zijn reisweg te bekostigen bij zijn vlucht uit Bagdad. Aldaar werd op de vraag naar gegevens van de smokkelaar, de prijs van de reis en de naam van de organisator enkel opgetekend dat verzoeker sprak van een smokkelaar die hij 1200 euro betaalde om van Turkije naar Griekenland te gaan, vervolgens een smokkelaar noemde die hem hielp tussen Servië en Oostenrijk en aan wie hij 1500 euro betaalde. Als laatste verwijst verzoeker naar de smokkelaar die hem hielp tussen Oostenrijk en België waaraan hij 800 euro betaalde om te concluderen dat de gehele reis hem ongeveer 4000 euro heeft gekost. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker opnieuw dat zijn reis 4000 euro in totaal heeft gekost en wanneer hem wordt gevraagd op welke wijze hij aan dit geld is geraakt, kan verzoeker enkel verwijzen naar het gegeven dat hij in Turkije dag en nacht werkte (stuk 6, gehoorverslag, p. 21) en dat hij met de bus naar Turkije is gereisd (stuk 6, gehoorverslag, p. 21). Ook verklaarde verzoeker dat een deel van het losgeld geleend werd door zijn oom, namelijk 3000 dollar (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker nog bijna vier maanden in Bagdad bleef vooraleer het land te verlaten te meer de milities in die tijdspanne nog tweemaal bij verzoekers familie zijn binnengevallen.

Het louter verwijzen naar algemene informatie omtrent losgeld volstaat zoals reeds gezegd niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond. Het argument dat verzoeker op geen enkel moment gevraagd werd naar zijn redenen om het land bijna 4 maanden later te verlaten, doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. In onderhavig verzoekschrift heeft verzoeker zijn redenen overigens kunnen uiteenzetten, doch de aangehaalde reden kon gelet op wat voorafgaat zijn handelen niet verschonen.

Het betoog dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken telkenmale gevraagd werd te zwijgen, dat de tolk aangaf dat hij enkel korte antwoorden diende te geven en hem telkens midden in zijn uitleg afbrak, kan niet overtuigen, noch vindt dit grondslag in het administratief dossier. Uit de vragenlijst blijkt immers dat verzoeker geenszins korte antwoorden heeft gegeven noch dat de tolk hem midden in zijn uitleg afbrak. Hieruit blijkt wel dat verzoeker voldoende ruimte gekregen heeft om zijn problemen, zij het kort en zonder details, uit de doeken te doen. Zo vermeldde verzoeker zelfs dat zijn ouders niet willen dat hij terugkeert. Verzoeker had op dat moment evenzeer kunnen aanhalen dat de militieleden nog steeds regelmatig binnenvallen bij zijn ouders. Dat hij een dergelijk essentieel element in zijn asielrelaas niet vermeldde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De stelling dat hij voormeld betoog vermeld had tijdens het interview, dat zijn verklaringen hem niet werden voorgelezen noch dat hem een kopie werd bezorgd, vindt geen grondslag in het administratief dossier. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaf verzoeker weliswaar aan dat de tolk heeft gezegd om "*kort te praten*" en "*ja of nee*" te zeggen en hij niet zeker wist of de tolk hem al dan niet verstaan had, doch antwoordde hij op de vraag of er belangrijke redenen zijn die hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet had verteld "*neen, hoofdedenen heb ik allemaal verteld, maar ik mocht geen details vertellen.*". Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn asielrelaas zou vermelden.

De stelling dat de milities bij zijn ouders langskomen om te controleren of hij nog steeds de stad heeft verlaten en niet is teruggekeerd uit Turkije kan niet volstaan, aangezien verzoeker nog vier maanden in Bagdad bleef en ze al de eerste week na verzoekers vrijlating bij zijn familie zijn binnengevallen en voor zijn vertrek uit Irak nog een keer zijn binnengevallen (stuk 6, gehoorverslag, p. 19).

Daarnaast zouden de militieleden, waarmee zijn vader telefonisch contact had voor de overhandiging van het losgeld, in eerste instantie het volgende tegen zijn vader gezegd hebben: "*nu zullen wij hem vrijlaten, maar geloof mij, als wij hem een keer tegenkomen, zal jij alleen maar spijt hebben. Zorg dat wij hem niet meer zien*" (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). In dat opzicht is het dan ook niet aannemelijk dat ze

bij de invallen bij verzoekers thuis naar hem komen vragen en wanneer zijn ouders zeggen dat hij in Turkije is, ze vragen wanneer hij terugkomt (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Door naar Turkije te reizen had verzoeker immers hun oorspronkelijke eis reeds ingewilligd. Met de bewering dat hij enkel over informatie beschikt die zijn vader hem heeft doorgegeven, doet hij geen afbreuk aan voormelde concrete vaststellingen.

De Raad acht het evenmin aannemelijk dat als de militie verzoeker daadwerkelijk zou viseren, ze hem in eerste instantie vrij zouden laten, maar reeds een week later alweer intens naar hem op zoek zouden zijn. Op basis van verzoekers verklaringen kan bovendien worden vastgesteld dat er in totaal 8 à 13 invallen geweest zouden zijn over een periode van iets meer dan twee jaar.

De argumentatie dat zijn vader tijdens de ontvoering geprobeerd heeft druk uit te oefenen op de milities via enkele vooraanstaande religieuze connecties, waardoor verzoeker hun doelwit bleef, en er geen vaste regels zijn bij de milities is algemeen en speculatief.

Waar verzoeker verwijst naar de reeds aangehaalde algemene informatie over losgeld die hij bij het verzoekschrift voegt teneinde aan te tonen dat het betalen van losgeld niet voldoende is om uit het vizier te verdwijnen, wordt opgemerkt dat uit voormelde informatie geenszins blijkt dat deze personen eerst werden vrijgelaten.

Het argument dat verzoeker niet zeker zou zijn dat het om dezelfde milities gaat en naar informatie verwijst waaruit blijkt dat het verschil tussen milities moeilijk te zien is en dat zelfs het onderscheid tussen milities en overheidsfunctionarissen niet eenvoudig is, kan bezwaarlijk afbreuk doen aan hetgeen wat voorafgaat. Op basis van wat voorafgaat kan er immers geen geloof worden gehecht aan de beweerde ontvoering en de invallen bij zijn ouders thuis.

De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarbij komt nog dat de door verzoeker neergelegde allen fotokopieën zijn. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Irak een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat (stuk 13, Landeninformatie, nr. 1). Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Wat betreft het psychologisch verslag, gevoegd bij het verzoekschrift en het psychologisch verslag gevoegd bij de aanvullende nota moet worden opgemerkt dat dit geen zuivere medische attesten zijn, gezien ze niet door een psychiater maar door een psycholoog, die vooralsnog geen arts is, werden opgesteld.

Voorts kan uit deze verslagen weliswaar worden afgeleid dat verzoeker kenmerken van PTSD vertoont doch blijkt hieruit geenszins dat dit in zijn hoofde aanleiding zou geven tot het bestaan van geheugenproblemen. Evenmin blijkt hieruit dat van verzoeker niet mocht worden verwacht dat hij in staat was het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te volbrengen of in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verder formuleerde noch verzoeker, noch zijn advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enig bezwaar tegen het plaatsvinden van dit gehoor. Hoewel aan verzoeker bij de aanvang van het gehoor gevraagd werd naar eventuele opmerkingen, maakte hij noch bij de aanvang van het gehoor, noch gedurende het verdere verloop enige melding van psychische problemen die hem zouden verhinderen om het gehoor verder te zetten of om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker en zijn advocaat die hem bijstond formuleerden evenmin enige opmerking in deze zin wanneer daartoe aan het einde van het gehoor de kans werd geboden. Uit het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt bovendien dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat daarenboven na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze zijn psychische problemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verder merkt de Raad op dat een psycholoog, meer nog dan een arts, bij het stellen van een diagnose afhankelijk is van de verklaringen van zijn patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de psycholoog vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten. Een psycholoog kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. De verslagen vormen dan ook geenszins een bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoeker zouden zijn ontstaan.

Wat betreft de bij de aanvullende nota gevoegde verklaring van de politie moet worden opgemerkt dat ook dit slechts een fotokopie is waaraan geen bewijswaarde kan worden verleend. Overigens doet het feit dat in het opschrift van dit document het volgende wordt vermeldt "*Directorate General of the Baghdad police*" afbreuk aan de authenticiteit van het stuk. De Raad acht het niet aannemelijk dat er in het opschrift van een zogenaamd officieel stuk dergelijke schrijffouten zitten. Ook moet worden opgemerkt dat de politie hierin bevestigt dat zij een stuk (nr. 16169 van 4 januari 2014) hebben uitgegeven die de aangifte van verzoekers vader bevat en waarbij blijkens de vertaling wordt afgesloten met "*Gelieve dit na te zien*". Aangezien het document niet gericht is aan iemand persoonlijk en verzoeker verklaarde dat zijn vader het wist te bemachtigen bij de politie, ziet de Raad niet in waarom deze bevestiging werd afgesloten met de zinsnede "*Gelieve dit na te zien*". Daarenboven stelt de Raad vast dat de reeds eerder neergelegde aangifte en klacht (stuk 12, Documenten, nr. 10, nr. 13) een ander logo vertonen dan het logo dat blijkt op de voormelde verklaring van de politie, niettegenstaande ze allen door het politiekantoor van Al-Dora zijn opgesteld (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Met betrekking tot de neergelegde klacht (stuk 12, Documenten, nr. 13) moet worden opgemerkt dat het opschrift nog de volgende vermelding bevat "*Directorate police New*", hetgeen niet terug te vinden is op de aangifte (stuk 12, Documenten, nr. 10), noch op voormelde verklaring van de politie. Ook zijn er enkele verschillen terug te vinden wat betreft de lay-out tussen de neergelegde aangifte en klacht en dit hoofdzakelijk in het logo en het opschrift. De door verzoeker bijgebrachte stukken ter staving van asielrelaas zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven kunnen herstellen.

De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker wijst er wel op dat hij een soennitische man is, afkomstig van Bagdad. Verzoeker laat uitschijnen dat het loutere gegeven een soenniet van Bagdad te zijn zou volstaan om in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Waar uit de door verzoeker aangevoerde informatie, de door verweerder neergelegde informatie en de informatie zoals opgenomen in het administratief dossier (map 'landeninformatie') blijkt dat de sjiiitische milities zich in Irak en Bagdad bezondigen aan bepaalde misbruiken en dat soennieten – vooral deze die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak en uit sommige van de zuidelijke voorsteden van Bagdad – een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van zulke misbruiken, kan echter worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in verzoekers land en regio van herkomst dermate ernstig zou zijn dat deze voor soennieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Daarenboven werd reeds hoger vastgesteld dat verzoeker geen aannemelijk asielrelaas ten berde bracht en hoe dan ook niet aantoonde dat dit relaas zou kaderen in een systematische en persoonsgerichte vervolging jegens hem of zijn familieleden. Verzoeker geeft overigens zelf aan in de wijk Doha te wonen, één van de weinige overwegend soennitische wijken in Bagdad, dat gecontroleerd wordt door het Iraakse regime en dat zijn ouders, die evenzeer soennieten zijn, nog steeds in deze wijk wonen en geen persoonlijke problemen kennen (stuk 6, gehoorverslag, p. 4, 7). Dat zij oud en ziek zijn en niet voldoende middelen hebben om hun woning te verlaten doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij er geen problemen kennen. Derhalve zijn er in hoofdte van verzoeker geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 11) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 9) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in

Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, zij het dat zij hierin worden bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden 405 Irakezen terug naar Bagdad. Dat de verbetering van de veiligheidssituatie door Caritas International niet wordt genoemd bij de voornaamste redenen van terugkeer, doet hieraan geen afbreuk. Indien personen werkelijk van mening waren dat een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in Bagdad een reëel risico met zich zouden brengen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan immers worden aangenomen dat zij niet vrijwillig zouden willen terugkeren naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota en bijvoegt is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Deze informatie is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoeker aangehaalde cijfers zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

De verwijzing van verzoeker naar enkele Franstalige arresten van de RvV is niet dienstig om afbreuk te doen aan het voorgaande. *In casu* ligt recentere landeninformatie voor.

Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF